

БОШКО ЛОМОВИЋ

ЕЛЕГИЈЕ О КУЋИ

КУЋА

Кажем: КУЋА!
Кажем гласно
Да је видим.
А није кућа,
Већ свјежи вијенац
Хризантема,
Већ бол пробуђена
Из сна непрекидног
Откад је нема.

Није КУЋА,
Већ плач неба
Што је мање небо,
Што је мање плаво,
Без дима луча
Златиборског
У црквеној порти,
На петровданском вашару
Купљеног.

И опет ја: КУЋА!
Гласно, да је дозовем.
А није кућа,
Није гдје је била,
Друго је нешто:
Слика у мени
Потонула
Или узлетјела –
Није свеједно.

НАША КУЋА

Иза седам гора, иза ријека седам
Самује кућа у селу – гледам:

Шевар у башти, коров на стази,
Нико не долази, нико не одлази.

Кућа без ватре, кућа без дима,
Кућа без зјеница у прозорима.

А ноћи цијеле чавле ледене
Мраз-ковач кује под нокте њене

И по окнима сребрн вез везе –
Дрхтуљи кућа бјеља од брезе.

Ко тужна прича тек започета,
Кућа у селу – на крају свијета.

Насред пропланка, као на длану,
Са мртвим врапцем на тавану.

РУШИМО СТАРУ КУЋУ

Рушимо стару кућу:
Камен по камен,
Циглу по циглу
Од куће откидамо,
Весели
Ко да везак веземо,
Ко њени неимари
Весели.

Пијесак и креч
Стресамо с костију
Пређа,
Смирени
Ко да вино пијемо,
Ко да њихов глас
Ни изблиза
Не чујемо.

Нерођеној дјечи,
Да раду не кваре,
Обећавамо:
Баку и акваријум,
Столицу за љуљање
И икону Св. Георгија
Преселићемо
У нову кућу.

Рушимо стару кућу,
Нема цигарет-паузе
Док је на камену
Камен,
Док камен
Посљедњи
На гробље не преселимо –
Свако на своје.

СКАДАР-КУЋА

Кућу зидам на четири воде,
Зида моба старих неимара;
Сањам оцак да ми слијећу роде
И огњиште – сјај буковог жара.
Помажу ми три јуначка птића,
До три брата, три Мрњавчевића.

Зидам обноћ док цио св'јет спава,
По мјесецу, по глувој тишини,
Обдан, авај, кућа се сурвава –
Руше виле и демон и ини.
Таман будем надомак сљемену,
Не остане камен на камену.

Кућо моја, пђ живота мога,
Коме крива, коме наудила?
Баца ли се камењем на Бога
Ил' сироти хљеба ускратила?
Нећу крочит ја у твоје скуте
Све док себе не узидам у те.

ЗИДАЊЕ КУЋЕ

У модра сванућа,
Градимо темељ дома,
У темељу је змија,
И биљка чуваркућа,
И моћног храста жирка
Под прагом, да исклија,
Да буде вјетру одмор,
Да буде штит од грома.

Циглу на циглу редам,
Опеке румене, топле:
Дјетињих игара зубље,
Мајчине слатке приче,
Жуљеве очевих шака,
Бијело ланено рубље
И јато варница-звизезда
Из чађавог штедњака.

Врата – добродошлица
За топлу зраку сунца,
Прозори – очи дјечарца
Што броје пахуље бијеле,
Стреха од ситних снова
Оданог брата врапца.
Оцак – лула дренова
Бркатог дједа солунца.

Китим свој дом зџем
С цвијета трешања раних,
Одијевам кућу у свилу,
У одору од перја,
Тамјаном је кåde
Мирисни јорговани
Са којих дан испија
Сребрне капи бисерја.

Будим се – нигдје куће,
А морам да је имам.
Чекам зору сљедећу,
Нови сан у свануће,
Да љуту рану видам
Од темеља до дима –
Док кућу не озидам,
Мира имати нећу.